

román z velkostatku Belle Meade

Zašepkaj
JEJ
MENO

TAMERA
ALEXANDEROVÁ

Zašepkaj
JEJ
MENO

Lásepkaj
JEJ
MENO

— román z veľkostatku belle meade —

TAMERA
ALEXANDEROVÁ

i527.net

Copyright © 2015 by Tamera Alexanderová

Originally published in English under the title *To Whisper Her Name*
by arrangement with The Zondervan Corporation L.L.C.,
a subsidiary of HarperCollins Cristian Publishing, Inc.

All rights reserved.

Biblické citáty prevzaté z:

Biblia. Slovenský ekumenický preklad.

Banská Bystrica: Slovenská biblická spoločnosť, 2008.

Slovenské vydanie:

Copyright © i527.net s.r.o.

www.i527.net

ISBN 978-80-89822-01-0

*Pre dámy z Couer d'Alene...
Dúfam, že v nebi je júl.*

*Nie je ani Žid, ani Grék, nie je ani otrok,
ani slobodný, nie je muž a žena,
lebo všetci ste jedno v Kristovi Ježišovi.*

List Galátanom 3, 28

Predhovor

Prevažná časť románu, ktorý držíte v rukách, je vymyslená, hoci dej je popretkávaný skutočnými udalosťami a osobnosťami. Napríklad, vila Belle Meade, v ktorej medzičasom zriadili múzeum, stojí dodnes a môžete ju navštíviť. Hardingovci, hrdinovia knihy *Za hlasom srdca*, naozaj žili na statku Belle Meade a ich životné osudy ma pri písaní v mnohom inšpirovali.

Okrem Hardingovcov sa v knihe objavujú aj mená niekoľkých bývalých otrokov, ktorí žili na statku Belle Meade. Takmer všetkým som ponechala nielen ich skutočné mená, ale aj pozície, aké otroci na farme zastávali. Ich osobnostné črty a činy sú však výlučne výsledkom mojej predstavivosti.

Po dvoch rokoch výskumu a písania vás pozývam na cestu do minulosti: do obdobia po skončení Americkej občianskej vojny. Ďakujem, že ste sa rozhodli venovať mi svoj čas.

S úctou a vďakou,

Tamera

Prológ

17. AUGUST 1863

V HORÁCH OKOLO NASHVILLU, KTORÝ OKUPUJÚ VOJSKÁ ÚNIE...

Nadporučík Ridley Adam Cooper hľadel cez skupinku hustých borovíc, krytý súmrakom. Winchestrovku mal nabitú a pripravenú. Po čele mu stekali kvapôčky potu, ale neunúval sa ich zotrieť. Všetku svoju pozornosť sústreďoval na černocho, krčiacieho sa nad ohniskom. Ak ho za poslednú hodinu zrak neklamal, bol si istý, že otrok sa schoval priamo za hrebeň.

Zdalo sa, že muž ho nezbadal, inak by si asi tak pokojne nevaril večeru. Ak Ridleyho neklamal čuch, bola to fazuľa s bravčovým, žemličky a káva. *Pravá* káva. Nie tá protivná brečka, ktorú rebeli varili nad otvoreným ohňom, až kým usadenina neklesla na dno, a potom ju pili na galóny.

Rebeli. Svojím spôsobom to boli jeho bratia – dvaja z nich dokonca pokrvní – a predsa nepriatelia. Dúfal, že Petey a Alfred sa majú dobre, nech sú teraz kdekoľvek.

Západ slnka sprevádzal severný vánok, ale ten bol v horúcom sparne iba chabou úľavou. Nieкто, kto v detstve zažíval dusné letá v Severnej Karolíne, by mal byť na také teplo už zvyknutý, ale vlne-ná federalistická uniforma bola ťažká a v týchto dňoch ešte väčšmi, ako keď narukoval.

Vedel, že urobil dobre, keď si zvolil túto stranu. Nech si hovorí, kto chce, čo chce!

Ridley mu sťahlo žalúdok. Nie od hladu, hoci keby pred neho položili plný tanier, neodmietol by. Bolesť siahala oveľa hlbšie a páčila viac než čokoľvek, čo doteraz zažil. *Bože, ak ma počuješ, ak nás ešte stále pozoruješ z neba... hnuší sa mi táto vojna.* Hnusilo sa mu, čo tento „krátkodobý konflikt“, ako ho pri vypuknutí nazval prezident Lincoln, spôsobil v jeho vnútri a v srdciach všetkých ostatných.

A najviac sa mu hnusilo to, čo má urobiť dnes večer. „Za každú cenu,“ prikázal mu veliteľ tónom, ktorý neprípúšťa otázky.

Ridley zaťal zuby, siahol do vrečka a vybral z neho mušľu, ktorú našiel počas poslednej prechádzky plážou neďaleko domu pred nástupom do stošesťdesiateho siedmeho pennsylvánskeho pluku, aby bojoval na strane Únie. Mušľa hrebenatky bola drobná, sotva väčšia ako minca a ľahko sa dala nasadiť na palec. Ukazovákom prešiel po známych výbežkoch na chrbte schránky a pozrel na nebo, kde sa obrovské fialové more zlievalo do čiernej tmy.

Všade vládol pokoj. Na baldachýne nočnej oblohy sa objavovala hviezda za hviezdou ako milióny svätojánskych mušiek. Pri pohľade na ne by človeku ani nenapadlo, že navôkol zúri vojna.

Keď veliteľ povedal, že hľadá dobrovoľníka na prieskum, nečakal, kým sa zdvihne nejaká ruka. Zasiahol Ridleyho priamym pohľadom, ktorý potlačil akúkoľvek námietku. Neodporoval. Poslúchol rozkaz a na úsvite vyrazil. Odvtedy uplynuli už tri dni. Vedel, že veliteľ proti nemu nič nemá a snaží sa každého vojaka podporiť.

Do tejto situácie ho dostala jeho vlastná povaha a „priateľské“ nedorozumenie s kolegom dôstojníkom, utáraným nadporučíkom z Filadelfie, ktorý neznašal „všetkých tých zaostalých darmožráčov z Juhu“. Ten hlupák ho obvinil zo špionáže pre Konfederáciu.

Veliteľ muža umlčal, ale semienko pochybnosti už bolo zasiate. A toto bola možnosť, ktorú mu veliteľ ponúkol, aby svojim spolupojovníkom dokázal, že si zaslúži ich dôveru.

Ridley si rukávom kabáta opatrne utrel čelo, aby nenarobil hluk. Koňa uviazal ďaleko odtiaľto a na miesto prišiel pešo.

Kopce okolo Nashvillu nepoznal o nič lepšie ako zvyšní členovia čaty, ale vedel, ako sa pohybovať v takomto teréne a ako loviť. Borovicový porast bol miestami taký hustý, že človek bez orientačných schopností by sa v ňom ľahko stratil.

Dozvedeli sa, že tieto odlahlé územia strážia nebezpečné hliadky rebelov, ktorí sa považujú za strážcov zákona. Stavil by sa, že hľadajú to, čo on práve našiel. Doteraz na nich nenarazil, ale vedel si predstaviť, čo by urobili vojakovi Únie, keby ho našli samotného v lese – o to skôr, že bol dôstojníkom a navyše „jedným z nich“ –, preto si chcel povinnosť splniť čo najskôr.

Uchopil svoju winchestrovku a vyšiel spomedzi stromov, možno desať metrov od černocho. Začal sa k nemu pomaly približovať. *Sedem metrov, šesť metrov...* Jeho pomalé kroky tlmila prikrývka borovicového ihličia. Štyri metre, tri... Muž si nerušene premiešaval kávu, potom fazuľu, potom...

Ridley strípól. Černoch je buď hluchý... alebo o ňom už dávno vie. Vybral si druhú možnosť, pritisol pušku k lícu a poobzeral sa. Hľadal niekoho skrytého medzi stromami alebo hlavne namierenú priamo na jeho hrud'. Na ústup už bolo neskoro, ale on nikdy nemal vo zvyku utekať, čo ten arogantný, nadutý, odporný – zastavil sa – *nadporučík* z Filadelfie rýchlo odhalil.

Pokúsil sa znieť nenútene, no nie príliš priateľsky. „Dobrá večer, priateľu...“

Muž dvihol hlavu. Potom sa pomaly narovnal. Bol od Ridleyho aspoň o tridsať centimetrov nižší. V páse bol však širší a vekom starší ako Ridley. Mohol mať čosi vyše tridsať, možno štyridsať. Černoch mal široké plecia a podľa mohutných dlaní a predlaktí sa

dalo usúdiť, že pod vrstvou tuku sa skrývajú pevné svaly. Dúfal, že to otrokovi nedodá falošný pocit odvahy.

„Brý večer,“ odvetil muž, prezerajúc si pásiky na Ridleyho pleci, „pán nadporučík.“

V hlase mu nezačul ani najmenší náznak prekvapenia, čím sa potvrdila Ridleyho tichá domnienka. Mužova znalosť vojenských hodností bola tiež veľavravná.

Černoch skĺzol pohľadom na winchestrovku a Ridley si nebol istý, či v jeho očiach zazrel rezignáciu alebo sklamanie. Alebo možno oboje.

Ridley pohľadom preskúmal mužovo táborisko: upravené, organizované, všetko starostlivo zabalené. Všetko okrem jedla. Akoby sa chystal na odchod. Ridley zaostřil pohľad a na svoje prekvapenie zbadal na kameni vedľa ohniska dva hrnčeky. Znovu pozrel na otroka. „Ako dlho ste vedeli, že vás sledujem?“

Černoch si zahryzol do spodnej pery, vytrčiac sivú bradu. „Odkedy začala vriieť káva, pane.“

„Počuli ste ma?“ opýtal sa Ridley, ale vedel, že to by bolo nemožné. Približoval sa úplne tichučko, tým si bol istý.

Muž pokrútil hlavou a pozrel naňho hlbokými tmavými očami, ktoré vyzerali ako tekuté. „Skôr som vás... *cítil*, pane.“

Ridley mu prebehol po chrbte mráz. Rád by mu položil ďalšiu otázku, aby zistil, či má jasnovidcké schopnosti ako Ridleyho prababička. Ale jeho múdrejšia polovica mozgu usúdila, že to nie je najlepší nápad. Má pred sebou úlohu, ktorú musí splniť. Nemôže si dovoliť, aby niekto spochybnil jeho lojalnosť voči Únii. „Predpokladám, že viete, prečo som tu.“

Černoch sa opäť naňho pozrel tým zvláštnym spôsobom. Ridley v ňom tentokrát jednoznačne videl rezignáciu.

„Myslím, že áno, pane. Hľadáte to, čo sa pokúšajú nájsť všetci ostatní.“ Otroka pokrútil hlavou. „Ako ste ma našli?“

Až teraz si Ridley dovolil náznak úsmevu. „Nie som si tým celkom istý. Počuli sme, že tu v horách sú vrah ukryté kone. Dalo by

sa povedať, že som sa *dobrovoľne* prihlásil na prieskum. Riadil som sa svojimi zmyslami. Šiel som tam, kde by som ja sám ukryl kone.“

Muž nadvihol obočie, potom prikývol. Hlavou hýbal v pravidelnom rytme, akoby sa snažil niečo pochopiť. Ukázal smerom k ohnisku. „Večera je hotová, pán nadporučík. Pridáte sa?“

Ridley pozrel na hrniec bublajúcej fazule a mäsa, potom na plechovicu sušienok a jeho žalúdok už poznal odpoveď. Muž mu núka jedlo? Hoci vie, načo sem prišiel? Ridley si ho znovu premeral. Ani za mak mu nedôveroval. Spiatočná cesta do tábora však bude dlhá a jeho proviant v podobe sušeného mäsa sa ani zďaleka nedá porovnať s tým, čo sa mu tu núka. „S radosťou. Ďakujem.“

Jedli mlčky, kým sa príroda okolo nich ponárala do tmy a les otvoril náruč nočnému stvorenstvu. Jedlo chutilo dobre. Ridley mal väčší hlad, ako si myslel. Od odchodu z tábora v Nashville prešiel aspoň stodvadsať kilometrov, ak nie stošesťdesiat.

Len pred štyrmi dňami sa veliteľstvo armády Únie dozvedelo, že v týchto horách sa zdržuje akýsi otrok a skrýva tu vzácne čistokrvné kone svojho pána. Ide vraj o dostihové kone obrovskej hodnoty. Ridley by odprisahal, že keď obsadili Nashville, skonfiškovali všetky kone v meste. Teraz by však vsadil krk na to, že muž, ktorý sedí oproti nemu, je tým otrokom, o ktorom počuli.

Zdvihol hrnček. „Varíte vynikajúcu kávu, už dávno som takú dobrú nepil. Aj tá divina sa vám podarila.“

„Ďakujem. Môj pán mal najlepšiu zvernicu na celom juhu. Aspoň dovtedy, kým nezačalo rabovanie...“ Černocho sa odmlčal a zamračil, potom sa pokúsil tváriť prirodzene, ale nešlo mu to. „Prepáčte, pane. Páči sa mi, o čo sa usiluje vaša strana, ale to, čo sa minulý rok stalo na Belle Meade, sa nedá ospravedlniť. Najmä keď sa vezme do úvahy zdravotný stav pani Hardingovej a to, že pán Harding je vo väzení. Tí federalistickí vojaci...“ Pevne si rukou zovrel stehno a v očiach sa mu rozhorel plameň. „Postrelili ma! Priamo do nohy. Robil som len to, čo mi prikázali, a oni ma

postrelili a ešte sa na tom smiali. My sme si mysleli, že nám prišli na pomoc.“

Mužove slová mu pripomenuli ďalší dôvod, pre ktorý nenávidel túto vojnu, a prečo sa na Juhu už necítil doma. Pozeral mužovi do očí a snažil sa vymyslieť nejakú zmysluplnú odpoveď na odčinenie zla, ktorého sa vojaci na ňom dopustili. Slová mu však neprichádzali.

Ridley odložil plechovicu a inštinktívne vystrel ruku. „Nadporučík Ridley Adam Cooper.“

Od svojho veliteľa vedel čo-to o generálovi Williamovi Gilesovi Hardingovi, majiteľovi tohto otroka. Generál Harding do dnešného dňa nepodpísal prísahu vernosti Únii, hoci ho minulý rok uväznili na severe vo Fort Mackinaku – v pevnosti, ktorá údajne pripomína skôr letovisko ako väzenie. Jeho tvrdohlavosť sa nepáčila vrchnosti, a to najmä preto, že Harding bol veľmi bohatý a vplyvný muž, takže bol zlým príkladom pre iných. Vedenie Únie dúfalo, že táto výzvedná misia prinúti generála Hardinga skloniť hlavu. Inak ho čaká trest.

Černoch si v tichu, ktoré narúšalo iba praskanie ohňa, Ridleyho premeral a napokon mu pevne stisol ponúkanú dlaň. „Robert Green, hlavný koniar na statku Belle Meade.“

„Už dlho slúžite na Belle Meade, pán Green?“

„Od svojich dvoch rokov, pane. Moji rodičia a ja sme boli sva-dobným darom prvej pani Hardingovej. Odvtedy sme žili na Belle Meade.“

Ridley prikývol a potom sa zahľadil do ohňa. Mužove slová sa mu vpíjali do duše. *Boli sme darom...* Nebol to príjemný pocit. Na základe prezidentovho vyhlásenia spreď ôsmich mesiacov získala väčšina otrokov slobodu. Slová na papieri však nezodpovedajú vždy realite. Príkladom toho boli otroci, ktorí sa pokúsili uplatniť svoju novonadobudnutú slobodu, a skončili s guľkou v chrbte alebo na šibenici.

„S rebelmi ste sa už určite stretli, nadporučík.“

Ridley dvihol hlavu a všimol si, ako mu Robert Green čosi naznačuje.

„Keď sa pozriem na vaše rany, pane, zdá sa, že si vás niekto poriadne podal, kým ste ho neodrovnali.“

Ridley si prstom prešiel po líci a brade. Sánka, pokrytá niekoľkodňovým strniskom, ho stále pobolievala. „To mám od istého dôstojníka. Povedzme, že išlo o... menšiu výmenu názorov.“

Green sa zachechtal. Jeho smiech pôsobil ako balzam. „Podľa vašej postavy súdím, že ten chlapík dopadol oveľa horšie ako vy.“

Ridley pokrútil hlavou. „Schytil zopár dobrých úderov, kým sa zložil.“

„Možno máte pravdu, ale podľa mňa by ste ho jediným pohladením dokázali odrovnať na celý týždeň!“

Ridley sa pousmial a vzápätí pocítil nával únavy, preto vystrel chrbát, aby sa udržal v strehu.

„Fíha...“ Robert Green si vzdychol a ponáťahoval sa. „Dakedy som sa rád pobil, išlo mi to dobre. Nemyslíte si, že som slabý, pretože som nevyrástol vysoko od zeme.“

„Nie, pane...“ Ridley pokrútil hlavou, pousmejúc sa nad Robertovým opisom vlastnej postavy. „To mi ani nenapadlo!“

Robert Green mu pozrel do očí a Ridleymu zmizol úškrn z tváre. Green zažmurkal, akoby až teraz uvidel Ridleyho v uniforme a spomenul si, načo sem prišiel.

Odľahčená atmosféra vyprchala rovnako rýchlo, ako prišla.

Ridley si uvedomil, že čas je v tejto situácii vzácny, a tak vstal a uchopil svoju winchestrovku. „Ďakujem vám za večeru, pán Green. A teraz... mi ukážte tie kone.“

Aj Robert Green sa postavil a natiahol sa po hrčovitej bakuli, ktorou sa podopieral. Rozsvietil lampáš a vykročil do tmy, Ridley ho ostrážito nasledoval.

Mesačné lúče prenikali pomedzi konáre stromov, farbiac noc dostriebrista. Keď prekročili vrchol hrebeňa, Ridley napočítal tri

– nie, štyri – kone. Prižmúril oči. Veľkosť, postoj, držanie tela koní... Hoci nebol odborníkom na dostihové kone, bolo mu jasné, že všetko, čo povedal veliteľ, bola pravda. *Majestátno* bolo prvé slovo, ktoré takmer nahlas zopakoval.

Ak tie kone – každý z nich – neboli hodné aspoň tisíc dolárov, tak ani cent. Zhromaždili sa okolo Roberta Greena ako novonarodené mláďatá okolo svojej matky. Všetky. Muž im čosi šepkal, hladkal ich na krku a škrabkal medzi ušami. Ridley žasol nad ich nežnosťou a zároveň obrovskou silou.

„Môžem sa vás na niečo opýtať, nadporučík Cooper?“ Robert Green sa otočil k Ridleymu a kone ako na povel zodvihli hlavy. Mal pocit, akoby sa všetky dívali priamo naňho.

Zmocnil sa ho zvláštny, nepríjemný pocit. Ako keby stačilo jediné slovo Roberta Greena a plnokrvníky by ho rozšliapali na kašu. A to len preto, že by si to želal.

Vtom mu hlavou znovu preletela otázka pána Greena a Ridley sa vzchopil. „Nech sa páči, pane.“

„Odkiaľ pochádzate? Podľa prízvuku je mi jasné, že nie ste zo severu.“

„Nie, pane, nie som. Som z Južnej Karolíny.“

Robert Green potichu zahvízdal. „Predpokladám, že vaša rodina nebola nadšená, keď ste sa pridali k Únii.“

Ridley vytesnil z mysle bolestivé spomienky na svojho otca a mladších bratov. „Nie, nebola.“ Snažil sa myseľ zamestnať uvažovaním, ako dostane kone do tábora. Bol síce dobrým jazdcom, ale s koňmi to nikdy nevedel. To však veliteľovi neprezradil. O také množstvo koní sa už staral aj v minulosti, ale nikdy nie o čistokrvné. Chýbal mu talent, ktorý mal tento černocho.

„Aj napriek tomu... bojujete za to, čomu veríte, nadporučík. To dokáže iba silný chlap. Najmä, ak ho to niečo stojí.“ Robert Green sa odmlčal. „Čo mám urobiť, aby ste zmenili názor, nadporučík Cooper? Sú to generálove obľúbené kone. Zveril mi ich, aby som sa o ne dobre staral.“

Ridley ho uzemnil tvrdým pohľadom. „Vážim si to, pán Green, ale názor nezmením. Nedá sa nič robiť, mám svoje rozkazy.“

Starší muž sklonil hlavu a prikývol. „Môžem ich napojiť, skôr než ich odvediete?“

„Áno, ale pôjdem s vami.“

Robert Green uchopil uzdu dvoch plnokrvníkov a viedol ich k potoku. Zvyšné dva kone ich nasledovali. Ridley kráčal na konci so zbraňou v ruke.

Najväčšie zo zvierat, čierny žrebec, sa pritislo ku Greenovi, tak ako to kedysi robieval Winston, lovecký pes, ktorého si Ridley pamätal z detstva. Už celé roky si naň nespomenul..., pochovali ho na kopci za domom.

Ridleyho zaujalo, ako sa Robert Green oprel o žrebca. Nikdy predtým nevidel, aby sa zvierata takto správalo k človeku. Ozval sa v ňom nepokoj, ktorý sa snažil udusiť, ale nemohol. Nemá na výber, rozkaz znel jasne. Bez koní sa nemôže vrátiť. A rozkaz splní.

Kráčal za Greenom späť na miesto, kde sa kone predtým pásli.

Green sa k nemu otočil. „Vyznáte sa v koňoch, nadporučík?“

„Samozrejme.“ Ridley začul vo svojom hlase obranný tón. Z neznámeho dôvodu cítil potrebu niečo tomuto mužovi dokazovať. Chytil uzdu dvoch koní a všimol si ich nechotu nasledovať ho. Po prudkom potiahnutí uzdy však napokon vykročili.

„Čistokrvné kone, ako sú tieto,“ povedal Green, kráčajúc dolu kopcom za Ridleyem, „si vyžadujú špeciálnu starostlivosť. Sú veľmi silné a môžu –“

„V koňoch sa *vyznám*, pán Green.“

Green síce mlčal, ale jeho ticho bolo veľavravné.

„Nadporučík Cooper?“

Ridley mu došla trpezlivosť. Zastal a otočil sa.

„Ak by vám to neprekážalo, pane, rád by som šiel s vami.“ Muž sa na kone pozrel s takou láskou, ako sa kedysi Ridley pozeral na starého Winstona. „Pôjdem s vami až k ceste, ktorá vedie

na sever, a potom sa vrátim späť. Keby ma v lese chytili rebeli...“ Pokrútil hlavou. „Radšej by som sa nechal rozdupať naším Olympom.“ Ukázal palcom ponad plece k čiernemu žrebcovi. „Tak či tak by som zomrel.“

„Ak rebeli chytia jedného z nás, pán Green, obaja zomrieme.“

Na Ridleyho prekvapenie sa Green zachechtal. „To máte pravdu, pane. Myslím, že by si nevedeli vybrať, koho zabiť skôr.“

Ridley sa nad touto možnosťou zamyslel, ale vôbec ho to neutešilo. Ak mu Green s koňmi pomôže, bude rád. Napokon teda prikývol a Green si zbalil veci.

O pätnásť minút neskôr už boli na ceste.

Ridley bol vďačný – a zároveň šomral –, že je spln. Mesiac nesvietil iba pre nich, ale aj pre všetkých ostatných, ktorí sa nachádzali v lese. Kráčal v čele, držiaci za uzdu hnedáka a krásneho gaštana. Z času na čas sa obzrel za Robertom Greenom. „Teraz pôjdem asi štvrt' míle na sever k miestu, kde som nechal svojho koňa, potom prejdeme cez kopec. Vedeť tadiaľ zvierací chodník, ktorým som sem prišiel. Ibaže by ste vedeli o lepšej ceste.“

„Nie, pane. To je najlepšia cesta. A najrýchlejšia.“

Kone kráčali pevným krokom a postupne bolo čoraz ľahšie ich viesť. Ridley však vedel, že to nebolo jeho šikovnosťou. „Keď som objavil vaše stanovisko, pán Green, zdalo sa mi, že ste pobalený, akoby ste sa chystali niekam vyraziť. Kam ste mali namierené?“

„Tu v horách mám viacero dobrých úkrytov, ktoré striedam. Presúvam sa najmä v noci. Už dlhý čas som nikoho nevidel.“

Keď sa priblížili k miestu, kde Ridley priviazal svojho koňa, začuli jeho tiché erdzanie. Ridleymu sa uľavilo, že zviera našiel tak, ako ho nechal. Hnedák bol trochu nervózny, náladový a občas dokonca tvrdohlavý. Ridley ho nemal veľmi rád.

Plnokrvníky pohodili hlavami, akoby váhali, či medzi sebe prijať nového člena, ale Green ich upokojil chlácholivým šeptom a pohladením.

„Smiem, pane?“

Ridley mrkol pohľadom na Roberta Greena, ktorý dal hnedákovi akýsi pokyn. Keď pochopil, o čo mu ide, kývnutím hlavy mu to dovolil.

Černoch sa priblížil k hnedákovi asi na meter a pozeral naňho. Len tak stál a civel. Kôň mu pohľad opätoval. Green vystrel ruku a podišiel k zvieraťu ešte bližšie. Pohyboval sa pomaly a trepezlivo ako vychádzajúce slnko v zime, nespúšťajúc z koňa oči. Hnedák zrazu prudko vydýchol a dupol nohou. Green zastal a spustil ruku.

Ridley ho nechápavo sledoval. Už-už sa mu chystal povedať, že teraz nemajú čas na také hlúpo...

„Dobrý chlapec,“ povedal Green tichým a nežným hlasom. „Myslím, že občas máš strach. To my všetci. Každý z nás sa niečoho bojí... Rozprávate sa s ním niekedy?“

Ridley zažmurkal. Chvíľu mu trvalo, kým pochopil, že Green sa rozpráva s *ním*, nie so zvieraťom. „Prepáčte?“

„Rozprávate sa s ním niekedy, pane? Hovoríte mu, že je dobrý? Že ste mu vďačný za to, čo pre vás robí?“

Ridley zíal na Roberta Greena a v duchu sa spytoval, či má všetkých päť pohromade. Aj tak s tým hnedákom iba márne čas.

„Kone sú ako ženy, nadporučík. Musíte sa s nimi rozprávať, ukázať im, čo je vo vás, aby vám mohli začať dôverovať. Vedeli ste to?“

Ridley sa chcel najskôr priznať, že nevedel, ale potom si povedal, že do jeho súkromia ho nič nie je. „Som si istý, že to myslíte dobre, pane, ale teraz nemáme čas na...“

Hnedák urobil rozhodný krok smerom ku Greenovi. Vzápätí ďalší. Potom sklonil hlavu, akoby mu dával povolenie dotknúť sa ho.

Ridley vypustil vzduch z pľúc. „Mohli by sme už...“

Tmou k nim dorazil ostrý smiech. Ridley si podvedome pritlačil zbraň k lícu a prst priložil k perám. Robert Green prikývol. Žrebce pohadzovali hlavami, akoby cítili rastúce napätie a hnedák sa pritlačil bližšie ku Greenovi.

Ridley dal černochovi pokyn, aby chytil kone za uzdy, ale otrok ich už zvieral v dlani spolu s uzdou hnedáka.

Nočné ticho narušili ďalšie výbuchy smiechu a pokriky – typické správanie podnapitých vojakov Konfederácie. Ridley sa preplazil pomedzi stromy, aby získal lepší výhľad. Mal dojem, že nie sú takí opití, ako sa zdá. Napadlo mu, že Robert Green by mohol situáciu využiť a pokúsiť sa dojednať s vojakmi obchod: rebeli by získali do-stihové kone, hnedáka a dôstojníka Únie a Robert Green slobodu.

Ridley však vedel, že šanca, aby Green odišiel slobodný, je takmer nulová. Dúfal, že aj on si to uvedomuje.

Spomedzi stromov videl okolo prechádzať hliadku na koňoch. Kráčali sotva šesť metrov od neho a ich rytmický dupot slúžil ako ochrana pred odhalením. Ak sa však niektorý z plnokrvníkov – alebo hnedák – splašia...

Jeden z vojenských koní zaffkal a zastal. Určite zacítil ich kone. Ridley stúpol.

Vojak zakľal a nemilosrdne vrazil zvieraťu päty do slabín, nadávajúc pritom na „otrasnú mršinu“ pod sebou.

Ridley sa neodvážil odvrátiť od nich zrak a v duchu si kládol otázku, ako sa Greenovi podarilo udržať kone v pokoji. Vtom mu myslou prebehla myšlienka. Prudko sa otočil, aby zistil, či Green náhodou...

Otrok a kone boli presne tam, kde ich nechal.

Ridley si ani neuvedomil, že doteraz zadržieval dych. Pomaly vydýchol a znovu si naplnil pľúca. Želal si, aby sa mu spomalil tep. Čakal. Hliadka prešla. Rovnako prešla aj minúta času. Potom ďalšia. Ridley dobre vedel, že sa netreba predčasne radovať.

Tí rebeli... sú preffíkaní, teda aspoň niektorí. Možno je to všetko pasca.

Počkal celých päť minút. Mlčky odrátaval čas a príležitostne pohľadom kontroloval černochoa.

„Myslím, že už odišli, pane,“ povedal napokon Green hlasom, ktorý pripomínal pierko poletujúce vo vánku.

„Asi máš pravdu,“ zašepkal Ridley. „Nemôžeme ísť cestou, ktorú som naplánoval.“ Znamenalo by to totiž kráčať v päťách hliadkujúcej skupinky vojakov.

„Čo urobíte... s generálovými koňmi, pán nadporučík?“

„Zavediem ich späť do tábora.“

„Ach, nie. Prosím, len to nie, pane! Sú to príliš dobré kone na to, aby slúžili v armáde.“

Ridley si vzdychol, žasnúc nad mužovou odvahou. „Nebudú súčasťou kavalérie, poslúžia ako dary pre dôstojníkov.“ Aspoň tak mu to povedali. Opäť sa v ňom ozvali pochybnosti ako na začiatku výpravy. Veliteľ vyhlásil, že generál Harding poslúži ako vzorový príklad. Netušil, ako ďaleko v tom chceli jeho nadriadení zájsť.

Keď si teraz prezeral kone a uvedomil si, že ide o skutočne vzácne zvieratá, zapochyboval o veliteľových úmysloch.

Jedno však poprieť nemohol: kone otrokovi bezvýhradne dôverovali. Keď pozrel na čierneho žrebca, ktorého Green nazval Olympus, odprisahal by, že to zviera dokáže myslieť. O čom premýšľa práve teraz, to netušil. Nepokoj, ktorý sa ho v ten večer už raz zmocnil, sa vrátil so stonásobne väčšou silou.

Nedokázal ho popísať. Vedel iba, že sa ho nemôže zbaviť. Nielen tak ľahko. Z istého dôvodu, ktorý nedokázal vysvetliť – a ktorý bol takmer šialený –, podišiel k žrebcovi a vystrel k nemu ruku.

Zviera sa myklo a ustúpilo o krok vzad. V tme jasne rozoznal bielka jeho očí, ktoré boli v ostrom protiklade s čiernymi zreničkami. Potom sa ozval Greenov hlas, tmený a nežný, a šepkal akési slová, ktoré zvieratá upokojili.

„Ešte ste si nezískali jeho dôveru, pán Cooper. To je všetko. Dôvera si vyžaduje čas a úsilie. Musíte najprv dokázať, že ste jej hodný.“

Ridley na černochovo pokarhanie spočiatku odpovedal mlčaním. Uvedomoval si, že má pravdu. „Nepokúsili ste sa vyjednávať s hliadkou, pán Green. Aní ste ma jej nevydali.“